

“நீங்கள் அழைக்கப்பட அழைப்புக்கு பாத்திரராய் நடந்து ஒருமையைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள்”

[4:1-3]

எபேசியருக்கு எழுதின நிருபத்தின் இரண்டாம் பாதி (அதிகாரங்கள் 4-6) சபை அன்றாட வாழ்வில் கைக் கொள்ள வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கிறது. ஏற்கனவே பவுல் முன்வைத்த சத்தியத்தின் அடிப்படையில் மகிமையுள்ள சபையின் நோக்கம் அது தேவனிடத்தில் கொண்டுள்ள நட்புறவுமுறையைக் குறித்த உபதேசத்தை இங்கே காணுகிறோம் (அதிகாரங்கள் 1-3). அவர் கொடுத்த நடைமுறையில் கைக் கொள்ள வேண்டிய பயன்பாட்டை நான்கு பகுதியாகப் பிரித்து, ஒவ்வொரு பகுதியும் மிக முக்கியமான “நடத்தையைக்” குறித்துப் பேசுகிறது.¹ இந்த உபதேசங்கள், நாம் சபை வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போது, 3:14-21ல் செய்யப்பட்ட ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிப்பதாக அது இருக்கிறது.

அதிகாரம் 4ல் சபை அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்கு “பாத்திரராய் நடந்து கொள்ள” எபேசியர்களை முதலாவதாக பவுல் வேண்டிக் கொள்கிறார் (4:1). பிறகு அவர் அதை இரண்டு வழிகளில் நிறைவேற்றமுடியும் என்பது குறித்து விவாதிக்கிறார்: ஒருமையைக் காத்துக் கொள்வது (4:2-16) மற்றும் அவர்களுடைய உள்ளான மனிதனிலே புதிதாக்கப்படுதல் (4:17-32).

அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரராய் வாழ்தல் (4:1)

¹ஆதலால், கர்த்தர் நிமித்தம் கட்டுண்டவனாகிய நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிற புத்தியென்னவெனில், நீங்கள் அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்கு பாத்திரவான்களாய் நடந்து.

வசனம் 1. ஆதலால் என்பது எபேச சகோதரர்களுக்கு பவுல் ஏற்கனவே தனது நிருபத்தில் சொல்லியவைகளை இப்பொழுது சொல்லப் போகிறவையெனினும் தொடர்புபடுத்துவதைக் குறிக்கிறது. அவர் தன்னை

கர்த்தர் நிமித்தம் கட்டுண்டவர் என்று சொன்னார் ஏனெனில், நிருபத்தை அவர் எழுதும் போது, அவர் ரோமாபுரி சிறையிலிருந்தார். அவரது ஊழியம் அவரைக் கட்டுண்டவராகியது என்ற உண்மை அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு கூடுதல் வலியுறுத்தலைக் கொடுப்பதாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

பவுலின் வேறு நிருபங்களில் சொல்லியிருப்பது போல, இங்கே பவுலின் “வேண்டுகோள்” (*parakalēō*), அல்லது “வற்புறுத்திக் கேட்டல்” (NIV), இங்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அது உபதேசப் பிரிவிலிருந்து நிருபத்தின் அன்றாட வாழ்வில் கைக் கொள்ள வேண்டிய பகுதிக்கு மாறுவது குறித்து அறிமுகப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது (காண்க ரோமர் 12:1; பிலிப்பியர் 4:2; 1 தெசலோனிக்கேயர் 4:1, 10). இந்த வினைச்சொல் மூன்று பெரிய பயன்பாடுகளை புதிய ஏற்பாட்டில் கொண்டுள்ளது: (1) “உதவி கேட்டல், வேண்டிக் கொள்ளுதல், கெஞ்சிக் கேட்டல்”; (2) “ஆறுதல்படுத்து”; அல்லது (3) வசனம் 1 ல் போல “புத்தி சொல்லுதல்,” பவுல் தனது அப்போஸ்தல அதிகாரத்தை பயிற்சிவிக்க இந்த பதத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை, மாறாக கிறிஸ்துவினிமித்தம் தான் பாடுபட்டதையும் அவருடைய நட்புறவையும் தனது வாசகர்கள் புரிந்து பயன் அடைய ஏதுவாக்கும்படி இதைப் பயன்படுத்தினார். அவர் “வேண்டிக்கொள்ளுதல்” (“புத்தி சொல்லுகிறேன்”) எனும் பதத்தை “ஆதலால்” என்பதுடன் பயன்படுத்தியிருப்பதால், பவுல் முறையான ஒழுக்கமுள்ள நடைத்தைக்கு அறைகூவல் விடுதலாகும், அது அபேசியரின் பகுதியில் செயல்பட வேண்டியது, தேவன் அவர்களுக்குச் செய்த எல்லாவற்றையும் நிருபத்தின் முதல் பாதியில் பதிந்திருப்பதற்குக் காரணம் இதுவே.

கிறிஸ்தவர்களுக்கு பவுலின் புத்திமதி - முதல் நடந்து கொள்ளுதல் முறைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது - 4:1ல் காணப்படுகிறது, *peripateō* என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு “நடத்தல்” (“வாழ்தல்”; NIV). இந்த வினைச்சொல்லை எபிரெய் வார்த்தையாகிய *halak*, என்பதை மொழிபெயர்க்கிறது அதன் பொருள் “நன் நடத்தை நெறி” அல்லது வாழும் முறை.³ பவுல் இந்த வாழ்க்கை முறையில் நடக்க புத்திசொல்லுகிறார், அல்லது அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரராய் (அவர்கள்) நடந்து கொள்ள, தங்களை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளச் சொல்லுகிறார்.

“பாத்திரர்” என்பது *axiōs*, அது நடத்தைக்குப் பொருத்தமாக்கிக் கொள்ளுதல்; “குறிப்பிடப்பட்ட காரியத்துக்கு சமமான மதிப்பைப் பெற நடந்து கொள்ளுதல்.”⁴ வேறு இடங்களில், பாத்திரமாக வாழ்வது குறித்து பவுல் தனது கருத்தாக கிறிஸ்தவர்களுக்கு அடிக்கடி எழுதுகிறார். பிலிப்பியர் 1:27ல், அவர், “எவ்விதத்திலும் நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்திற்குப் பாத்திரமாக மாத்திரம் நடந்து கொள்ளுங்கள்,” என்று எழுதினார் (காண்க கொலோசெயர் 1:10; 1 தெசலோனிக்கேயர் 2:12). ஜனங்கள் சவிசேஷப் பிரசங்கத்தின் மூலம் அழைக்கப்படுகிறார்கள் (2 தெசலோனிக்கேயர் 2:14); அவர்கள் தங்களுடைய கீழ்ப்படிதல் மூலம் சவிசேஷத்திற்குப் பொறுப்பேற்கும் போது, அவர்கள் “அழைக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள்” (ரோமர் 1:6).

நீங்கள் அழைக்கப்பட்டவர்களாயிருக்கிறீர்கள் என்பது கடந்த காலத்தில் தெய்வீகத் துவக்கத்தை சுட்டிக்காட்டி, சவிசேஷம் ஜனங்களிடம்

கொண்டு வரப்பட்டதை அறிவிக்கிறது, அதேபோல கடந்த காலத்தில் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களானபோது பொறுப்பாக ஏற்றுச் செயல்பட்டதையும் குறிப்பிடுகிறது. நிகழ்காலத்தில் அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் என்னவாக மாறியிருக்கிறார்களோ அதிலே ஒருமைப்பாட்டோடு நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்கள். தேய்வீகத் துவக்கமும் மனிதப் பொறுப்பேற்றலும் ஒருவருக்கொருவர் கை கோர்த்து நடப்பது போன்றது. ஒரு நபர் கிறிஸ்துவுக்குள் இருக்கிற சிலாக்கியத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், அவர் தேவனுடைய அழைப்பில் வருகிற பொறுப்புக்களையும் அத்துடன் இணைந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

பவுலின் வேண்டுகோளில் ஏதேனும் ஒன்றை தெரிவு செய்வது அல்ல, மாறாக கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பதன் நியாயமான விளைவு அது, மேலும் அவருடைய சரீரமாகிய சபையில், ஒரு அங்கம். கிறிஸ்துவோடு இணைந்து அழைக்கப்பட்ட அழைப்புக்குப் பாத்திரராய் நடந்து கொள்வதை விவாதிக்கும்போது (4:2-16), முதலாவதாக அவர் இந்த ஐக்கியம் சரியான எண்ணத்தை எப்படிக்க கோருகிறது என்று காட்டுகிறார்.

தன்னையே குறித்த முறையான மனப்பான்மை (4:2)

²மிகுந்த மனத்தாழ்மையும்:

வசனம் 2. தாழ்மை என்பது *tapeinophrosunē*, என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு, ஒருவருடைய சுயத்தைக் குறித்த மனப்பான்மை “மனதில் தாழ்மையைக் கொண்டிருத்தல்,”⁵ கிரேக்க ரோம உலகத்தில், இந்த வார்த்தை எதிர்மறையில் சொல்லப்படுகிறது.⁶ யூதருடைய கருத்தில், எப்படியிருப்பினும், “மனத்தாழ்மை” என்பது ஏழ்மையான நபர் தேவனுடைய பார்வையில் உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் நிலையைக் குறிக்கிறது. புதிய ஏற்பாட்டில், மனத்தாழ்மை பெருமைக்கு அல்லது மேட்டிமைக்கு முரணமாகச் சொல்லப்படுகிறது (1 பேதுரு 5:5) மேலும் விசுவாச சமுதாயத்தின் மத்தியில் அது ஒரு முக்கியமான தகுதியாம். பிலிப்பியர் 2:3 சொல்லுகிறது, “ஒன்றையும் வாதினாலாவது வீண் பெருமையினாலாவது செய்யாமல், மனத்தாழ்மையினாலே ஒருவரையொருவர் தங்களிலும் மேன்மையானவர்களாக எண்ணக்கடவீர்கள்.” முற்று முழு தாழ்மைக்கு உதாரணம் கிறிஸ்து உலகிற்கு வந்து சகல ஜனங்களுக்காகவும் மரித்த செயல்தான் (பிலிப்பியர் 2:5-8).

பெருமை ஐக்கியத்திற்கு எதிரி. பெருமை தனது சுய வழியையே குறிப்பிட்டுச் சொல்லும், அது ஒரு கருத்து அடிப்படையிலான விஷயமானாலும் சரி, தெரிவு செய்யும் அடிப்படையிலான விஷயமானாலும் சரி. “பெருமையுள்ளவர்களுக்கு தேவன் எதிர்த்து நிற்கிறார்” (யாக்கோபு 4:6). ஒருவர் தன்னைக் குறித்து எண்ணவேண்டியதற்கு மிஞ்சி எண்ணாமல் இருக்கும்போது (ரோமர் 12:3) ஒரு முக்கியமான அடிவைப்பு எடுக்கப்படுகிறது. தன்னைக் குறித்த சரியான எண்ணப்போக்குதான் ஐக்கியத்திற்கான முதல் தேவையாயிருக்கிறது.

மற்றவர்களைக் குறித்த முறையான மனப்பான்மை (4:2)

²மிகுந்த மனத்தாழ்மையும் சாந்தமும் நீடிய பொறுமையும் உடையவர்களாய், அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்கி.

வசனம் 2. சாந்தம் என்பது கிரேக்க பெயர்ச்சொல்லாகிய *prautēs*, என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு, இதிலே ஒரு தனிச்சிறப்பு “மரியாதை, உணர்வுகளை மதிக்கிற தன்மை, தானாய் விரும்பி தனிப்பட்ட செல்வாக்கையோ ஆதாயத்தையோ நாடாமல் பொதுநலனில் வரும் உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கும்” பண்பு உட்பட்டிருக்கிறது.⁷ இந்தக் தகுதியாம்ஸம் கிறிஸ்துவின் குணாதிசயமாக இருந்துள்ளது (2 கொரிந்தியர் 10:1), மேலும் அது ஆவியின் கணியிலே ஒன்று (கலாத்தியர் 5:23). அது கொரிந்தியர்களை பவுல் கையாண்ட மனப்பான்மையை விளக்கப்படுத்துகிறது (1 கொரிந்தியர் 4:21), வாலிபப் பிரசங்கியாராகிய தீமோத்தேயு தான் சந்தித்த எதிர்ப்புகளின் போது அவர் அதுகுறித்து விமர்ச்சித்ததையும் விளக்கப்படுத்துகிறது (2 தீமோத்தேயு 2:24, 25).

நீடிய பொறுமை என்று (*makrothumia*) மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, ஆகிலும் எண்ணிறைந்த வேறு புதிய ஏற்பாட்டு வசனப்பகுதிகளில் “பொறுமை” என்பது *hupomonē* என்பதிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த வசனத்தில் NKJV *makrothumia* என்பதை “நீடிய பொறுமை” என்று மொழிபெயர்க்கிறது. Richard C. Trench இரண்டு வார்த்தையையும் முரண்படுத்திக் காட்டுகிறார்:

Makrothumia [நீடிய பொறுமை] என்பது நபர்கள் சம்பந்தப்பட்ட பொறுமையைக் குறிப்பிடுவது, *hupomonē* என்பது பொருட்கள் சம்பந்தப்பட்ட பொறுமையைக் குறிப்பிடுவது. [நீடிய பொறுமையுள்ள] மனுஷன், துன்பியல் கொண்டவனும், அவைகளால் அவ்வளவு எளிதாக மனமடிவடையாதவனுமாயிருக்கிறான், அல்லது அக்கினிச் சுடர் போன்ற கோபமடைகிறவனாயிருக்க மாட்டான் [2 தீமோத்தேயு 4:2]. [பொறுமையாயிருக்கிற] மனுஷன், மிகுந்த மிகப் பெரிய சோதனைகளால் சூழப்பட்டவனும், சகித்துக் கொள்பவனும், இருதயத்தையோ தைரியத்தையோ தளரவிடாதவனுமாயிருக்கிறான்.⁸

Makrothumia என்பது உறுதியாய் நிலைத்திருப்பதற்கும் ஜனங்களோடு பொறுமையாயிருப்பது என்ற கருத்தை கொடுக்கிறது.⁹ பவுல் இங்கே மனுஷ உறவுமுறைகளை கையாளும் விதத்தைக் குறிப்பிடுவதால் பவுல் பின்னதான பதத்தின் பொருளைக் கொடுக்கிறார். எபேசு சபையில் ஒற்றுமை மேற்கொள்ளப்பட, கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டிருக்கிற கருத்து வேறுபாடுகளையும் தனிப்பட்ட குறைகளையும் பொறுமையாய் சகிக்கக் கற்றுக் கொள்வது அவசியமாயிற்று.

அன்பினால் ஒருவரையொருவர் தாங்கி என்பது பொறுமையைக் குறித்த பவுலின் விளக்கவுரையை விரிவுபடுத்துகிறது. “ஒருவரையொருவர் தாங்கி” என்பது குறைகளையும் ஜனங்களுக்கிடையேயான வேறுபாடுகளையும்

பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது. தேவனுடைய நோக்கத்தை உலகிற்கு அறியப்பண்ணச் செய்யும் அவருடைய கருவியான சபையைக் குறித்த பவுலின் கனவு மனிதபெலவீனங்களையும் வேறுபாடுகளையும், சபையைக் குறித்த மிகப்பெரிய காட்சியை கண்ணோட்டத்தில் வைப்பதையும் உட்படுத்தியது. அவர்கள் சாந்தமும் பொறுமையும் கொண்ட செயலாக்கம் உடையவர்களாயிருப்பது “அன்பாயிருப்பதாகும்” - மற்றவர்களை மரியாதையோடு, நடத்தவும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய ஏதுவாகவும், தேவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றும்படி உற்சாகமளிக்கவும் தீர்மானிப்பது. அன்பு இல்லாமல், கிறிஸ்தவ ஐக்கியம் கூடாத காரியம்.

ஒற்றுமையைக் காத்துக்கொள்ளுதல் (4:3)

³சமாதானக் கட்டினால் ஆவியின் ஒருமையைக் காத்துக் கொள்ளுவதற்கு ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.

வசனம் 3. ஐக்கியத்திற்கான ஒரு ஸ்தானத்தை ஒழுங்கு செய்து விட்டு, பவுல் குறிப்பாக பாத்திராய் நடந்து கொள்ள சபைக்கு ஐக்கியம் தேவையென்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். இந்தக் கிறிஸ்தவர்கள் ஜாக்கிரதையாயிருக்கும் படியும் (spoudazō) சபைக்கென ஆவியானவர் கொண்டு வந்த ஐக்கியத்தைக் காத்துக் கொள்ள (கடும்) முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்றும் குறிப்பிட்டார். இயேசுவே நமது “சமாதானம்” (2:14), யூதர்களையும் புறஜாதிகளையும் ஒருவரோடொருவர் ஒப்புரவாக்கி தேவனோடு கூட “ஒரே சரீரமாக்கினார்” (2:16) சரீரத்தின் அங்கங்கள் யாவரும் இந்த சமாதானத்தை கட்டினால் (sundesmos) காத்துக்கொள்ள ஒவ்வொரு பிரயாசத்தையும் எடுக்க வேண்டியவர்கள். அதினால்தான் அவர்கள் ஏற்கனவே கிறிஸ்துவுக்குள் ஒன்றாகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்.

சபையின் ஒருமை காத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும், மற்றும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். கிறிஸ்தவர்களாகிய நாம் சமாதானத்துக்கும் ஒற்றுமைக்கும் முகவர்களாக செயலாற்ற வேண்டியவர்கள். இந்த ஐக்கியம் பாதுகாக்கப்படவேண்டியது மாத்திரமல்ல, நீடிய பொறுமையிலும், ஒருவரையொருவர் தாங்குவதிலும் கவனிக்கப்பட வேண்டியவை. பவுல் ஏழு “ஒன்றுகளை” சபை ஐக்கியப்பட்டிருக்க வேண்டிய அடித்தளமான ஏழு சத்தியங்களை பட்டியலிட்டுள்ளார் (4:4-6).

கைக் கொள்ள வேண்டியவை

பாத்திராய் நடந்து கொள்ளத் தேவையான ஐந்து தகுதிகள் (4:2, 3)

எபேசியர்கள் பாத்திராய் நடந்து கொள்ள அறைகூவலாக கூறியதில் பவுல், அப்படிப்பட்ட நடத்தைக்கான ஐந்து குணாதிசயங்களை பட்டியலிடுகிறார் (4:2, 3). இப்படிப்பட்டத் தனிப்பண்பு இல்லாமல் ஒரு நபர் பவுலின் நிருபத்தில் காணும் எஞ்சிய போதனைகளுக்கும் எதிர்த்து நிற்கக்கூடும். ஆகிலும், இந்த குணாதிசயங்கள் இருக்குமிடத்தில், கிறிஸ்தவனின் நடத்தை தேவனுடைய அழைப்புடன் ஒத்துப் போகக் கூடியதாயிருக்கிறது.

மனத்தாழ்மை (4:2). நாம் முழுக்க முழுக்கத் தாழ்மையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டியவர்கள். மனத்தாழ்மை என்றால் நம்மை நாமே மட்டப்படுத்திக் கொள்வது என்று பொருளல்ல; அதன் பொருள் நம்மை நாம் நினைக்கவே கூடாது என்பதுதான். எவ்வகையிலும், நாம் நமது அழைப்புக் கென்று காணிக்கையாக்கியது எதுவுமில்லை. நாம் ஆவிக்குரியதில் என்னவாயிருக்கிறோமோ, அது தேவனுடைய கிருபையினால் மாத்திரம் இருக்கிறோம். ஆதலால் மேட்டிமை விலக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று.

மனத்தாழ்மை என்பது கிரேக்கருக்கும் ரோமர்களுக்கும் ஒரு அடிப்படையாகத் தேட வேண்டிய ஒழுக்க சம்பந்தப்பட்ட கருத்து. மனத்தாழ்மைக்கு உயர்தரமான வார்த்தை நடத்தைகளின் அஸ்திபாரம் எனக் கருதப்பட்டது; அது மதிப்புக் குறைவான குணாதிசயமாகப் பார்க்கப்பட்டது. புதிய ஏற்பாட்டு எழுத்துக்களுக்கு அப்பால், இந்தப் பதம் ஒரு சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட பெலவீனமானவர்களாகவோ அல்லது கோழைகளாகவோ இருக்கிற எவரையும் குறிப்பிடுகிற விதமாக பயன்படுத்தப்பட்டது.

கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு புதிய கருத்துடன் நிரப்பப்பட்ட ஒரு புதிய சொற்றொடரான பதமாக இதைக் காணவேண்டும். வேதாகம அடிப்படையிலான மனத்தாழ்மை நம்மை நியாயமற்றமுறையில் அனுசூலமாக்கிக் கொள்ள அனுமதிக்காது, அதே வேளையில் அது தைரியத்தைக் (ஊக்கத்தைக்) குறைவுபடுத்துகிறதுமல்ல. உண்மையான தாழ்மை என்பது தேவனுக்கு முன்பாக நமது வாழ்க்கையை அற்பணிப்பது, எவ்விதத்தடையுமின்றி நமது வாழ்க்கைக்கு அவருடைய வழிகாட்டலை ஏற்றுக் கொள்வது, ஏனெனில் நாம் அவருடைய உதவியின்றி நம்முடைய நித்திய விதியை மாற்றுவதற்கான பெலனில்லாதவர்கள் என்று நாம் உணருகிறோம்.

தாழ்மையாயிருப்பது என்பது நமது இருதயங்களையும் மனதையும் இயேசுவின் மேல் காத்துக் கொள்வது. இதற்குப் பின்பும் நாம் நமது சொந்த வாழ்க்கையை நாமே நடத்திக் கொள்ள இயலாதவர்கள். மாறாக, நாம் அவருடைய வழிநடத்துதலையும் அவருடைய உபதேசங்களையும் தேட வேண்டியவர்கள்; இனியும் சுயம் என்பது சிங்காசனத்தின் மேல் இல்லை; இயேசு தான்.

சாந்தம் (4:2). மனத்தாழ்மை என்பது மகத்துவத்தால் அல்லது சாந்தத்தால் ஆதரவளிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று. சாந்தம் என்பது என்ன? அது கோழைத்தனமல்ல. சிலர் “சாந்தகுணம்” என்பதை ஆவியிலும் தைரியத்திலும் குறைவாகுதல் என்று விளக்கமளிக்கின்றனர், ஆனால் அது வேதாகமத்தின் விளக்கமல்ல.

சாந்தம் என்பது பெலன் குறைவுப்பட்டிருப்பதல்ல. அது ஒரு பயந்தாகொள்ளித் தனமான குணத்தைக் கொண்டு ஒரு இழு மீனைக் (எலும்பற்ற உடலமைப்பு கொண்டது) காட்டிலும் உறுதியாய் நிற்கத் திராணியில்லாமல் இருப்பது அல்ல. தன்னிடமாய் வருகிற ஒவ்வொருவருடைய வார்த்தையையும் ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படச் செய்கிற மனவலிமை குன்றிய தன்மையல்ல. வேதம் கூறும் சாந்தகுணம் “கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும் வல்லமை.”

இங்கே பவுல் பயன்படுத்தியுள்ள மூலப்பாஷையின் பொருள் “ஒரு காட்டு

மிருகத்தை நாட்டுப் பிராணியாக்குவது.” பழங்காலத்தில் மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து அரேபியன் வீரியமிக்க பொலிக்குதிரைகளை நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். சில மனுஷர்கள் அவைகளைக் கட்டி கால்நடை பட்டியில் அடைத்துவைத்து சமாளிப்பார்கள். அந்த விலங்குக்கு அதன் முதுகில் சேனம் அதன் தலையின் கடிவாளமோ, வாயில் கடி இரும்போ ஒருபோதும் வைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இந்தப் பெரிய பொலிக்குதிரையைப் பயன்படுத்த ஏதுவாக இந்த மனுஷர்கள் செய்வது என்ன? அந்த விலங்கை அவர்கள் “உடைக்கிறார்கள்.” அதாவது பலவகைப்பட்ட திறமைகளைக் கையாண்டு, இந்தக் குதிரை கடிவாளத்தின் இரும்புத் துண்டை அதின் வாயில் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்து, கடிவாளத்தை தலையின் மீதும், முதுகின் மேல் சேனத்தையும் அதேபோல் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வார்கள். கடைசியில் ஒரு வழியாக, இந்த வீரியமிருந்த, உச்சக்கட்ட உணர்ச்சிமிக்க விலங்கு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்படும். அதன் முழுமையான அனலும் பெலமும் சக்தியும் இன்னமும் அதற்குள்ளே இருக்கவே செய்கிறது, ஆகிலும் அவை மற்றொருவரின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கியிருக்கிறது. மனமுவந்து தன் மேல் ஏறி அமர்பவரின் கட்டளைகளுக்கு கீழ்ப்படிகிறது. கிரேக்க சொல்லுகிறபடி, அது “சாந்த குணமுள்ளதாக்கப்பட்டிருக்கிறது.”

ஆவிக்குரிய முறையில் எடுத்துக் கொண்டால் இதுதான் நம்மில் ஒவ்வொருவருக்கும் நடக்க வேண்டும். நாம் இந்த உலகில் சுய - திருப்தி அடைகிற வலிமைகள், பசிகள், மற்றும் ஆவலுடன் கொண்ட எதிர்பார்ப்புகள் போன்றவைகளோடு பிறந்தவர்கள். இப்பொழுது, முழுமையான தாழ்மையைப் பெற்றபின், அவை எல்லாவற்றையும் நாம் கர்த்தருடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர வேண்டும். அப்படி நடக்கும் போது, நம்முடைய நடத்தை சவிசேஷத்தின் மூலம் நாம் பெற்ற உன்னத அழைப்புக்குப் பொருத்தமாக அமையத்துவங்கும்.

பொறுமை (4:2). நமது அழைப்புக் கேற்றபடி வாழ வேண்டுமானால் நாம் நீடிய பொறுமையுள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும். பழங்கால கிரேக்கர்கள் “பொறுமை” எனும் வார்த்தைக்கு இரண்டு பதங்களைக் கொண்டிருந்தனர். ஒன்று ஜனங்கள் சூழ்நிலைக்கேற்ப நடந்து கொள்வதோடு சம்பந்தப்பட்டது; மற்றொன்று ஜனங்களுக்கிடையேயுள்ள உறவுமுறைகளில் நடந்து கொள்ளுதல் சம்பந்தப்பட்டது. பின்னதான பொருளில் பவுல் இந்த வார்த்தையை பயன்படுத்தினார்.

பொறுமையாயிருப்பது என்பது நம்மைப் பாதிப்புக்குள்ளாக்கியவர்களுக்கு எதிரான பழிவாங்கும் விஷயத்தில் தாமதமாயிருக்க வேண்டும் என்று பொருள். உண்மையில், பொறுமையுள்ள நபர் மனதில் தீங்கிழைக்கப்படுவதை தாமதமாகவே எடுத்துக் கொள்வார். பவுலின் வார்த்தையின் நேரடிப் பொருள் “நீடிய தன்னடக்கத்துடன் இருப்பது.” நாம் மற்றவர்கள் மீது ஆவேச வெறிகொண்டவர்களைப் போலவோ கோப ஆவேசப்படுகிறவர்களாகவோ இருப்பதில்லை.

பாத்திரராய் நடந்து கொள்ளுதல் என்பது நாம் சரியானவைகளைச் செய்வதற்காக அவமானங்களையும், தீங்குகளையும், துன்புறுத்தல்களையும், அநியாயமாய் நடத்தப்படுவதையும், அவதூறு மற்றும் பழிச் சொற்களையும், புறங்கூறப்படுவதையும், குற்றஞ்சாட்டப்படுதலையும், பகைமையையும்

பொறாமைகளையும் நாம் தாங்கிக் கொள்வதுதான். அது எதிர்மறை சூழ்நிலைகளையும் எவ்வித கசப்புத்தன்மையும் குற்றம் கூறுதலும் இன்றி அதைச் செய்கிறவர்களையும் ஏற்றுக் கொள்வதுதான்.

சத்தமிடுவது நியாயமற்றதா? பிறகு நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்களிலிருந்து நாம் எந்த வகையில் வித்தியாசமானவர்கள்? இயேசு இந்த வழியில் வாழ்ந்திருப்பாரேயானால் - அவர் வாழ்ந்தார் - பிறகு நாமும் கூட வாழக்கையில் அது போன்ற தகுதிகளைப் பெற வேண்டியவர்களே.

ஒருவரையொருவர் தாங்குதல் (4:2). நாம் அன்பிலே ஒருவரையொருவர் தாங்க வேண்டும். இந்த தாங்குதல் என்பது பொறுமையிலிருந்து எப்படி வித்தியாசப்பட்டது? உள்ளான பொறுமையின் கிரியை வெளிப்படையாக செயல்படுத்துவதுதான் நடைமுறையில் தாங்குதல் என்று பொருள் மற்றவர்களைத் தாங்குதல் என்பது அவர்களுடைய தவறுகளுக்கெல்லாம் கண்மூடித்தனமாய் பின்னாலே போவது என்று பொருள் அல்ல அல்லது அவர்களுடைய குறைகளை காணாமல் இருப்பது அல்ல. மாறாக நாம் பூரணப்பட்டவர்களல்ல என்று உணர்வடைய வேண்டும், மற்றவர்களும் பூரணப்பட்டவர்களல்ல என்றும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நாம், “நான் தயக்கத்துடன் இந்த நபரைத் தாங்குகிறேன் (சகிக்கிறேன்) என்று சொல்லுவது மட்டுமில்லை.” மாறாக நாம், அன்பினாலே, அந்த நபருக்குத் தொடர்ந்து ஊழியஞ் செய்கிறோம், அது அவருடைய நலனை நாடிச் செய்கிறோம். இன்னொரு வார்த்தையில் சொன்னால், பிற கிறிஸ்தவனை மூழ்கப்பட்ட அன்பிலே நடத்துவதன் மூலம் கர்த்தருடைய சரீரத்தில் இருக்கும் அந்த நபரும் தனது வளர்ச்சிக்காக போராட வேண்டிய இடத்தை அவருக்கு அளிக்கிறோம்.

ஒற்றுமைக்கான விருப்பம் (4:3). ஐக்கியத்திலே பற்றி எளிகிற ஆவல் இல் லாமல் தேவனுக்கு முன்பாக பாத்திரராய் நடத்தல் என்பது இராது. அவ்வளவு எளிதில் ஐக்கியத்திற்கான மிகப்பெரிய அர்த்தத்தை நாம் எதிர்பார்த்திட இயலாது; நமது உறமுறையின் நேர்மையான உண்மையை நிலைநாட்ட நாம் ஒருவருக்கொருவர் “ஐக்கிரதையுடன்” செயல்பட வேண்டும். பவுல் குறிப்பிடும் “ஐக்கிரதை” எனும் வார்த்தை கிரேக்க மொழியில் இரண்டு பதங்களின் தொகுப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஒன்று “துரிதமாக” என்று பொருள்படுத்துகிறது; மற்றொன்று “வைராக்கிய முயற்சி” என்னும் பொருளில் பேசப்படுகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் ஒட்டுமொத்த அர்த்தமாக: “ஐக்கியத்தைச் சாதிக்கும் பொருட்டு துரிதமாய் செயல்படுவோமாக!” என்று அவருடைய வார்த்தை பொருள்படுகிறது.

கவனியுங்கள், ஐக்கியத்தை சிருஷ்டிப்பது நமது கடமைப்பணியல்ல, என்ற போதிலும், தேவனுடைய ஆவியானவர் கிறிஸ்துவுக்குள் அவர் சிலுவையிலே சிந்தினை இரத்தத்தினாலே ஐக்கியத்தை உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். நம் எல்லாரையும் ஒரே சரீரத்திற்குள்ளாக்கி வைத்திருப்பதால் நாம் தேவனுடைய பார்வையிலே ஐக்கியப்பட்டிருக்கிறோம். பாத்திரராய் நடந்து கொள்வதன் குணாதிசயம் விளங்க நாம் ஒருவரிலொருவர் கொண்டிருக்கிற உறவுமுறையில் சமாதானக் கட்டினால் ஒருமையைக் காத்துக்கொள்ள எல்லாவித பிரயாசங்களையும் படுகிறோம். நாம் ஒருவரிலொருவர் கொண்டுள்ள ஐக்கியத்தின் பாதுகாப்பிற்காக நமக்குள் இருக்கிற ஆவிக்குரிய

வைகளைக் கொடுப்போம். நாம் மற்றவர்களுக்கு எதிராகச் செய்த நம்முடைய பாவங்களை அறிக்கையிடுவோம்; நாம் மீட்பில் தீவிரம் காட்டுவோம்; கேட்கப்படுவதற்கு முன்பே மன்னிப்பை நாம் அளிப்போம். உடைந்த உறவுமுறையை மீட்டமைப்பதற்கு முதல் படியை நாம் துவங்குவதற்கு முன் நாம் தேவனைப் போலிருப்பதற்கு வேறெது உதவிடும்? நாம் எவ்வளவாய் சபை தனது ஆவியின் ஒருமையைக் காக்க உதவுகிறோம் என்பது எவ்வளவாய் தேவனால் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அழைப்புக்கு ஏற்ப சிறப்பாக நடந்து கொள்கிறோம் என்பதை பிரதிபலிக்கிறது.

கிறிஸ் புல்லார்ட்

குறிப்புகள்

¹தெளிவான புத்தி சொல்லுதலுடன் “நடந்து கொள்ளுதல்” என்று பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வசனங்கள் 4:1; 5:2, 8, 15. இந்த நான்கு நடத்தல்களிலும் பிரிவுபடுத்தி காட்டும் வசனங்கள் 4:1-32; 5:1-6; 5:7-14; 5:15-6:20. ²Andrew T. Lincoln, *Ephesians*, Word Biblical Commentary, vol. 42 (Dallas: Word Books, 1990), 234. ³Ibid., 94. ⁴Ethelbert W. Bullinger, *A Critical Lexicon and Concordance to the English and Greek New Testament* (London: Samuel Bagster and Sons, n.d.; reprint, Grand Rapids, Mich.: Zondervan Publishing House, Regency Reference Library, 1975), 904. ⁵Lincoln, 235. ⁶S. D. F. Salmond, “The Epistle to the Ephesians,” in *The Expositor's Greek Testament*, ed. W. Robertson Nicoll (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1967), 3:320. ⁷Lincoln, 236. ⁸Richard C. Trench, *Synonyms of the New Testament* (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1953), 198. ⁹Lincoln, 236.